

Telegraful Român

Organ național-bisericesc — Intemeiat în 1853 de Mitropolitul Andreu Șaguna
APARE SAPTAMANAL

Abonamentul:
Un an 500 Lei. — Șase luni 250 Lei. — Trei luni 125 Lei. — Pentru străinătate un an 900 Lei. — Pentru America 8 Dolari.

Articole și corespondențe
se adresează **Redacției** Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45. — Scrisori nefrancate se refuză. — Articole nepublicate nu se înapoiază.

Prețul inserțiunilor
un șir petit 6 Lei pentru odată, dacă se publică de mai multe ori se dă rabatul cuvenit.

Abonamentele și inserțiunile
se adresează **Administrației** ziarului Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45

Incercare despre teofanii

IV

Cazul lui Petrache Lupu nu se poate identifica, dacă nu forțăm lucrurile, nici cu delirul din categoria din urmă. Bolnav de nervi n'a fost nici înainte de ce a avut vedeniile, nici după aceea. Calmul lui, veșnica lui egalitate cu sine însuși o dovedește cu prisosință. Nimic ilogic, nimic bizar, în purtarea lui, în cugetările lui, nimic sinistru, speriat, în privirea lui. Dimpotrivă, o foarte pozitivă logică și o foarte sănătoasă «lege comană» în ce spune și face. Înainte de a avea vedenia, pe drum spre stână, el nu se gândea la imaginea lui Dumnezeu, cum mărturisește însuși și cum dovedește mirarea lui. «Ce vorbă a fost asta, ce Moș a fost ăla?» Dacă ar fi fost obsedat de imaginea lui Dumnezeu și de vorbele ce i le-a spus, s'ar fi manifestat în purtarea lui instinctivă în acele clipe o inediată înțelegere a vedeniei și a cuvintelor ei. În momentele cât a durat vedenia, Petrache Lupu își păstrează judecata în toată luciditatea ei. Nu numai că vede precis peisagiul fiic și ține minte toate cuvintele ce i le spune arătarea, dar se gândește și la greutatea situației lui de aci înainte: va trebui să spună la lume, căci cu această arătare nu e de glumit, dar cum va putea face aceasta căci varăde lumea de el. Simțul realității pozitive prin care vede importanța lucrului concrete, nu se lasă bagatelizat, nelijiat, ori cât de minunată și de superioară «lumii» apare vedenia. Precum vedem o judecată rece, neinfluențată, nedeviată întru nimic de caracterul excepțional al momentului.

Deosebirea între vedenia lui Petrache Lupu și halucinațiile deliricilor se poate observa și din durata vedeniei. Halucinațiile deliricilor țin scurt și imposibil să nu se producă ceva deordonat, ilogic în perindarea scenelor din cursul lor; vedenia lui Petrache Lupu durează a treia oară, timp îndelungat: se duc împreună la stână parcurgând un drum de vreo 80 metri, stau împreună până ce Petrache Lupu mulge, pleacă dela stână înțoi tot împreună. A durat cel puțin unsfert de oră. Și în perindarea scenelor cea mai logică înălțuire, iar la Petrache Lupu o încăpăținată rezistență pe lângă gândul la «lume», un refuz de a se întăcări, manifestat în înțineala cu care îndeplinește lucrurile diversele lui zăboviri. Unde se vede aci vreo ieșire din logică, din bu simț, din realism? El dă o luptă curățarea, înarmat cu toate armele de un simț și de realism, de critică. El nu se lasă luat de arpile vre-unui sentiment, el nu se lasă orbit, scos din conștiința de sine. Este în compoziția lui Petrache Lupu în aceste momente un realism cum numai la poporul românesc se poate întâlni și cu nu cred să se mai poată găsi nicăz asemănător în toată istoria

arătărilor sfinte. (Moise refuză numai odată când îl trimite Dumnezeu la Faraon; Iona și profetul Irimie tot numai odată).

Despre alienație nu e necesar să spunem prea multe, căci e cu totul exclusă vreo apropiere între acest fel de fenomene și cazul lui Petrache Lupu. Ceeace caracterizează aceste fenomene este amnezia, sau cel puțin ecmezia, adică dispariția conștiinței personale total sau numai cea care se referă la o perioadă de viață (o persoană uită viața sa din ultimii 20 ani și se socotește tânăr de 10 ani d. ex., dacă în realitate are 30 de ani). Conștiința personală poate fi înlocuită cu o altă conștiință personală. Cutare persoană de ex. uită cine este și se socotește drept împăratul Chinei sau altceva. La alienație dispăre factorul conștiință care selectează, ordonează și sistematizează imaginile și rămâne suveran laboratorul acela subconștient de imagini care face între ele legăturile cele mai bizare. După ce bolnavul trece peste stările de amnezie sau revine la conștiința eului propriu, el nu-și mai aduce aminte de halucinațiile sale din faza de boală.

Petrache Lupu este un om sănătos din punct de vedere mintal, sănătos în sensul clarificat în rândurile anterioare. Aceasta au stabilit-o și psihiatrii prof. Dr. Gh. Marinescu și Dr. I. Popescu-Sibiu. Dâșii au precizat că la Petrache Lupu n'avem de-a face cu o halucinație, ci cu o viziune, nu cu ceva morbid și promotor de boală, ci cu un fenomen superior, promotor de sănătate și de putere sufletească. «Halucinațiile sunt proiecțiuni cu efect distinctiv atât pentru individ a cărui personalitate o destramă, cât și pentru societate. Viziunile apar ca forțe constructive de o valoare socială, aducând totodată și o consolidare a eului ce le are. Personalitatea ciobanului Petrache Lupu n'a suferit nici o deformare prin viziunea ce-a avut-o» (Dr. I. Popescu-Sibiu în «Curentul din 23 Oct. 1935»). Acelaș medic citează și următoarele rânduri ale celebrului psihiatru Laignel-Lavastine: «Eul profund al misticilor este un eu profund normal, însă cu o creștere a energiei psihice; al psihonevrozaților, un eu malativ cu o diminuată energie sufletească». Iar dl profesor Dr. G. Marinescu spune: «Este vorba dar de o ridicare a potențului psihic al individului, dându-i puterea de a face lucruri mari» («Universul» din 6 Nov. 1935).

Dar dacă Petrache Lupu e sănătos și vedenia lui nu e ceva morbid, putem ajunge la concluzii și mai înaintate. La oamenii sănătoși mintal nu poate avea loc o trecere a produselor imaginației în produse halucinatorii. Detașarea unei imagini de funcția imaginației și transformarea ei

în imagine în perfectă aparență de conzistență exterioară, nu poate fi înțeleasă decât în două feluri: prin boală sau prin intervenția unei forțe extrasubiective. Cu elemente pur subiective, adică, fenomenul acesta nu se poate explica decât la indivizii cu nervii bolnavi. Când nu e cazul de astfel de boală, explicația pur subiectivă nu mai e suficientă. În unele cuvinte ale domnilor psihiatri mai sus pomeniți încă se poate citi o asemenea recunoaștere, deși într-o formă mai învăluită. «Fenomenul Bernadettei ca și a lui Petrache Lupu se explică prin activitatea inconștientului dinamic, creator. Sufletul lor avea intuiția divinității, căci prin simpatie și credință vedea pe sfânta Fecioară și pe Dumnezeu în care inima lor credea, fiindcă îi iubea. Intuiția religioasă purcede din inconștientul dinamic și din intuiție... Trebuie să spun că e o greșală dacă credem că religia ar fi rezultatul unei fantazii morbide, sau ar avea o origine ireală». Iar dl Dr. Popescu-Sibiu spune: «Intrucât nu se cunosc încă toate culele sufletului omenesc — această intențitate interioară — considerațiile științifice nu pot epuiza total fenomenul Maglavitului; se pot face doar apropieri științifice, dar nu explicații efective. Încât credem că nu s'ar putea impune exclusiv valoarea punctului de vedere științific; trebuie să se țină seamă și de realitatea și de forța unei alte valori: credința ce-și are și ea o lumină a ei».

Astfel încât socotesc că rămân aproape de linia ideilor domniilor lor, deși sunt preocupat mai mult de factorul «de dincolo» al viziunii mistice și nu atât de cel «de dincoace», în desvoltările ulterioare. Nu voi vorbi deci atât de mult de antena în care se prind semnalele divinității, adică de inconștientul dinamic, ci mai mult de dovezile că divinitatea este aceea care e prinsă de inconștientul dinamic (sau de altceva din suflet!) în viziuni. La transformarea imaginilor imaginației în imagini halucinatorii are loc o afectare a nervilor perceptivi; a celui optic și auditiv cu deosebire. După neurologie mecanismul halucinației constă în coborârea unor sentimente spre organele simțurilor, pe calea dela centrul imaginativ la centrul perceptiv. (Psihiatru P. Ouerçy, l'Halucination, Philosophes et mystiques, 1930, pg. 179). Dar afectarea aceasta când se datorește unor cauze interne, e morbidă. Dacă nu se face prin boală, însemnează că trebuie să căutăm o cauză care nu face parte din organismul omenesc. Din cauze pur subiective se pot face imaginile mai vii, de par'că acum le vezi, pot deveni imagini așa-numite pseudohalucinatorii (câtva timp după ce ai văzut un mort care te-a impresionat, par'că-l vezi mereu înaintea ochilor), dar nu pot deveni, în stare de sănătate mintală, chiar halucinații, adică vedenii de a căror realitate extrasubiectivă să nu te îndoiești. Între pseudohalucinație și halucinație e totuși o prăpastie. (Asu-

pra pseudohalucinațiilor, studiate acum vreo 40 de ani de psihiatru rus Kandinski, insistă mult filosoful rus N. Loski în studiul «Vedeniile sfinților și misticilor» publicat în Revista Puty, Nr. 43, 1934 și tradus în «Telegraful Român» Nr. 45 și urm. 1935, încercând să explice cu ajutorul lor vedeniile sfinților).

Dar să facem plauzibilă și prin alte considerațiuni intervenția unei cauze extrasubiective, pe care a trebuit să o postulăm pentru explicarea vedeniilor sfinte ce le au oamenii sănătoși, rămânând să le analizăm la urmă mecanismul formării sau mai bine zis, modul în care le produce acea cauză nesubiectivă.

Imaginile ce se perindează prin conștiință nu sunt toate scoase la iveală de amintire sau de forța creatoare a imaginației conștiente sau inconștiente. Sunt destul de dese cazurile când ele sunt trezite sau produse în noi de o cauză depărtată de noi, nesubiectivă. Într-o noapte recentă eu am fost obsedat, într-o lungă toropeală, de imaginea preotului dintr-o localitate depărtată pe care nu-l văzusem decât de două ori foarte fugitiv, în viață. Dimineața, prima persoană cu care m'am întâlnit pe stradă a fost preotul respectiv, venit cu treburi în orașul în care mă găsesc. Cine n'a trăit adeseori cazuri identice? Sunt foarte frecvente cazurile când te gândești sau vorbești de o persoană, și îndată acea persoană apare fără să fie așteptată. Voi da două exemple și mai ciudate din cele observate și adunate de F. Maxwell în opera «Les phénomènes psychiques» (Paris 1920). Sunt fenomene de previziune, realizate prin privirea într'un glob de cristal, sau într-o oglindă, sau în corpuri cu suprafețe poleite. Astfel o doamnă a văzut odată în oglinda dulapului ei, așezată în fața ferestrei ca să nu reflecteze nici un obiect din cameră, ci numai o culoare uniformă, în cazul acesta cea a cerului albastru, un om șezând pe trotuarul unei străde determinate; omul acesta avea în frunte o rană de o formă iarăși determinată; între alte detalii ale costumului el avea un sac înfășurat în jurul gâtului, iar pe sac erau imprimate două inițiale: V. L. Doamna se văzu, în viziunea ei, abordând pe rânit, conducându-l la spital și cerând acolo să fie pansat. A doua zi ieșind din cameră de dimineață ea întâlni pe rânit exact la locul unde îl văzuse în ajun și viziunea se realiză integral până la inițialele de pe sac. Exemplul care urmează e și mai interesant căci viziunea a fost povestită lui F. Maxwell înainte cu 8 zile de a se realiza și a povestit-o și el mai departe înainte de realizare. Un senzitiv a văzut într'un glob de cristal scena următoare: un mare vapor având un pavilion din trei fâșii orizontale, una neagră, alta albă și a treia roșie și purtând numele Deutschland naviga în plină mare; vaporul fu deodată înconjurat de fum, marinari, pasageri și

oameni în uniformă alergară în număr mare pe punte și el văzu vaporul scufundându-se. Opt zile mai târziu ziarul anunțau accidentul vaporului Deutschland, căruia i se spărsese un cazan, obligându-l să-și întrerupă lucrul. F. Maxwel relevă la această premoniție faptul curios că ea nu s'a îndeplinit întocmai: vaporul nu s'a scufundat. Dar încolo s'a realizat toate detaliile. Detaliul că senzitivul a cetit în loc de Deutschland, Leuschland n'are mare importanță, cuvintele străine fiind de multe ori citite greșit. Și adaugă F. Maxwel: «Insfârșit, un fapt demn de observat este absența completă a vre-unui interes ce l-ar fi putut prezenta această premoniție senzitivului, care n'a avut niciodată vre-o relație cu Germania și ignora, cel puțin conștient, existența acestui vapor». Exemplele de premoniție, zice mai departe F. Maxwel, pe care le-am observat și controlat și din cari am dat câteva aci n'ar putea fi, îmi pare, pure coincidențe. Care poate fi cauza acestor previziuni? Ce semnificație au în raport cu realitatea timpului? Dece se adresează aceste viziuni unor oameni cari n'au, adeseori, nici un fel de interes să le aibă? Iată tot atâtea chestiuni pe cari le pun fără a-mi permite să indic soluția? F. Maxwel prezintă în aceeași carte și câteva visuri premonitorii, prin cari anumite persoane au aflat cu anticipație ce se va întâmpla cu alte persoane sau chiar cu ele înșile, și telepatice, prin cari anumite persoane află ce se petrece în aceeași clipă cu alte persoane la distanță. — Recunoscând că visurile telepatice sunt «impresiuni primite într'un fel pe care simțurile ordinare nu le explică» F. Maxwel propune pentru explicarea simțurilor și imaginilor telepatice, așa numitelor clar-viziuni, fenomenul exteriorizării sensibilității. La anumite persoane sfera sensibilității, deosebit de pronunțată, se extinde pe o zonă destul de depărtată de trup. Un mediu simțea în piele împunsăturile ce se făceau în căptușala hainei sale pe care și-o scosese, fără să fie prevenit. (Toate aceste cazuri și comentarii se află în op. c. pg. 181—194).

Fenomenul exteriorizării sensibilității mi se pare că nu poate explica singur senzațiile și imaginile telepatice. E plauzibilă că imaginea unei anumite persoane ce mi se trezește în conștiință să fie efectul ajungerii vre-unui simț al meu până la ea. Dar ce determină acel simț al meu să se lanseze tocmai spre acea persoană și de ce alteori când aș vrea să-mi trimit

puterea vre-unui simț la vre-o persoană nu reușesc să prind nimic dela ea? Dece se lansează uneori apoi puterea perceptivă a unui astfel de simț spre o persoană necunoscută, ca într'unul din cazurile citate înainte? Nici perzistența cu care se gândește la tine o persoană dela distanță, nu te face totdeauna să simți ceva dela ea sau să-i vezi imaginea. Și dacă voința unei persoane de a se gândi la tine ar fi ultima cauză a exteriorizării sensibilității tale în direcția ei, am face sensibilitatea noastră și a ori cărei persoane, dependentă în această activitate a ei de un factor spiritual de dinafară: de voința altei persoane; îi percepem imaginea pentru că ne vorunțește. Că nu totdeauna ne vin imagini dela distanță pe cale fizică, arată și faptul că adeseori numai simțim în suflet, în gândire, ceva dela altă persoană, dar nu-i avem imaginea. Lucrurile se pot întâmpla de multeori așa și acest fapt ne ușurează avansarea spre concluziile ce le dorim. Dar se pare că de multeori nici persoana a cărei imagine ne apare în conștiință dela distanță, ca o încunoștințare a stării în care se află, nu se prea gândește la noi. În aceste cazuri ce a determinat sensibilitatea noastră să se deplaseze chiar la ea? Cum are să se explice îndeosebi, imaginile unor realități de viitor, cari nu sunt, așadar, în momentul viziunii constituite exterior? Aci nu poate fi vorba în nici un caz de simpla lansare a sensibilității cuiva până la o realitate situată la distanță, nici de alunecarea imaginii acelei realități până la persoana perceptivă. Aci imaginea se arată constituită înainte de realitate. Poate culege persoana previzionară cu antenele subconștientului, din forma prezentă a unei realități, forma ei viitoare? În cazul acesta imaginea acelei realități de viitor n'ar putea veni în câmpul simțurilor persoanei perceptivă pe o cale fizică, ci ea s'ar constitui în acea persoană în urma unei lucrări, fie și subconștiente, în psihicul ei. Sau poate că persoana perceptivă depășește în aceste viziuni timpul, deplasându-se din momentul actual cu realitățile lui, într'unul viitor? De o venire pe cale fizică a imaginii la acea persoană tot par'că nu poate fi vorba nici în acest caz.

Reținem din aceste considerațiuni atâta: între imaginile ce ne apar în conștiință nu toate sunt efectul memoriei, al imaginației creatoare subiective și al percepției obiectelor din fața noastră. Unele sunt produse de influența vre-unui factor exterior nouă,

pe o cale, dacă nu totdeauna, cel puțin uneori nefizică, de voința și gândirea aceluia în simțirea și gândirea și abia după aceea în viziunea noastră. Nu totdeauna voința noastră, sau interesul nostru, este ceea ce pune în legătură cu acel factor. Știința nu este încă în situația să poată fixa în mod definitiv și general criteriile în baza cărora să știm cu precizie care dintre imaginile ce apar în conștiința noastră sunt avizuri dela realități actuale sau viitoare — abstragând se înțelege de percepțiile prezente.

Dr. D. Stăniloae

Botezul Domnului în Sibiu

Pe o zi domoală, lipsită cu totul de «gerul Bobotezei», s'a desfășurat în Sibiu, cu mare solemnitate, sărbătoarea Botezul Domnului.

Sfânta Liturghie s'a săvârșit, în catedrala mitropolitană, de P. S. Sa arhiepiscopul Vasile, înconjurat de un sobor de preoți, în prezența I. P. Sfințitului Mitropolit Nicolae, a dlor generali și ofițeri superiori din garnizoană, în frunte cu dl general comandant de corp V. Economu, precum și a reprezentanților autorităților civile și a unui mare număr de credincioși localnici.

O procesiune imponentă a pornit spre Piața Regele Ferdinand I, unde I. P. Sfințitul Mitropolit a făcut sfințirea apei și a botezat miile de credincioși.

Cele trei mari cruci albe de gheață se ridicau, ca și în anii precedenți, în fața podului din piața Regele Ferdinand I.

După stropirea cu apă sfințită, asistența s'a înapoiat la biserică, unde terminându-se slujba religioasă, înaltul ierarh a împărțit credincioșilor anafora dându-le arhieresti binecuvântări.

Un bust lui Gh. Lazăr

— Apel —

Dela revizorul școlar al județului Sibiu primim următorul apel, pentru mărirea fondurilor ridicării unui bust celui ce a turnat în sufletele iubire de limbă și lege strămoșească, iscusitului luptător și învățător Gheorghe Lazăr:

Marele redeşeptător al ideii și conștiinții naționale Gheorghe Lazăr, care s'a născut și își doarme somnul de veci în comuna Avrig, nu s'a învrednicit de a avea în comuna sa natală un bust, pe care privindu-l să trezească în noi sentimente de abnegație și curaj în lupta grea a vieții.

Cercul cultural al învățătorilor „Gheorghe Lazăr” din Avrig, în înțelegere cu Revizorul școlar al județului Sibiu, precum și cu alți oameni de

bine, în dorința de a nemuri figura scriitorului și marelui dascăl și român Gheorghe Lazăr, a luat inițiativa ridicării unui bust vrednic de amintirea aceluia care și-a dat viața pentru neamul său.

Bustul se va ridica în comuna Avrig.

Pentru mărirea fondurilor, apelăm la toți bunii români și oameni de bine, ca să-și dea obolul, contribuind fiecare cu o pietricică la ridicarea bustului. — Contribuțiile se vor trimite la Revizorul școlar al județului Sibiu, unde își are sediul comitetul de acțiune.

Sibiu, la 1 Ianuar 1936.

Comitetul

Apel

pentru ridicarea bisericii ortodoxe în I. G. Duca (Secuime)

Suntem după sărbătorile Nașterii Domnului și Mântuitorului Isus Hristos. Gândind la ele, sufletul creștin rămâne coplesit de bogăția darurilor cerești cari se revarsă din belșug peste el. Căci sunt doar cea mai sublimă jertfă, expresiunea nemărginitei iubiri ce o are Bunul Dumnezeu față de neamul omenesc, pe care l-a dorit repus în bucuriile veșnice și pentru care n'a cruțat nici pe Unicul Său Fiu, născuț în peștera săracă și friguroasă a Viflee-mului.

Prin viața Sa întregă, El, Domnul, este o pildă de renunțare desăvârșită, de sacrificiu fără margini și de iubire în adevăr sfântă, pe care astăzi suntem datori, ca creștini, să le urmăm.

Mai ales în aceste zile, cât de mult sânt iubite aceste virtuți, când pare-că spiritul de jertfă a mușit, iar egoismul feroce sugrumă totul. Cât de fericite omul care a putut, adesea în viața aceasta, să îmbrace haina jertfirii celor pământești în schimbul comorilor cerești, câștigată prin neprețuită și nepecușită iubire față de Dumnezeu, de lucrurile Lui și de-aproapele.

Sprîjinirea oricât de modestă a lucrurilor Domnului — când și se îmbeie fericita ocazie — socotesc că e tot ce poate fi mai de dorit, după care ar trebui să alergăm fiecare. Pentru că ea singură asigură un loc de mare preț în Împărăția lui Dumnezeu.

Stăpâniți de aceste simțăminte cu gândul la folosul spiritual, sfânt, al ilor bisericii strămoșești, ca și al frăților români de pretutindeni, ne încumțăm să lansăm prezentul apel, prin care cu toată iubirea creștinească și cu respectul cuvenit solicităm tuturor preșosul ajutor material, în scopul ridicării ocașului de închinare al neamului, în aceste locuri.

exprimată prin el nu poate fi un biect de contestație pentru nimeni.

Mai întâi, prezența preotului în mijlocul copiilor continuă firul educativizat în anii primei copilării. Tineretul din coală se vede însoțit și în epoca școlară de îndrumătorul său în cele duhovnicești. Prin aceasta se țese o legătură tot mai tnică între păstor și viitoarea turmă, între Biserica și copii. Mai târziu, generația ridicată prin îndrumarea zilnică a preotului, a ști să se alăture cu devotament și abnegație către instituția al cărei slujitor a poverit-o din leagăn până la maturitate. Adică face tocmai ceea ce nu știe să facă o bunparte din societatea de azi a celor mari — preținși creștini. Tot cu acest prilej n este de prisos să menționăm, că preot prin rostul său, coboară în școală senințea, blândețea și sfințenia. Și aceste isc o atmosferă religioasă sub stăpânirea ariei se desfășoară și învățământul profa și se limitează chiar manifestările aparenț-semnate ale copiilor. Această atmosferă, dusă cu tineretul, este în măsură a renască virtuțile de odinioară, sub acționar impuls faptele vieții se inspiră din fa lui Dumnezeu.

În al doilea rând, preotul este măsură să înfățișeze doctrina și moral creștină în propria lor lumină, să aprofundeze învățământul religios în conformita cu

mici există, în bună parte din parohiile noastre, și instituții froebelieane. Nu ne putem pronunța în favoarea acelor cari ar pretinde preotului o activitate sistematică și în cadrul acestora. Dar, cum am afirmat ceva mai sus, există prilejuri binevenite și aici. Deschiderea festivă a anului școlar, diferite serbări din cursul anului și din preajma serbătorilor creștinești, serbările pentru încheierea anului de muncă, iată ocazii când prezența preotului în mijlocul copiilor este absolut necesară, iar sfaturile și îndrumările sale sunt de nelipsit. Aceste ocazii ridică moralul manifestațiilor școlare, obicinuesc pe copii cu prezența necondiționată a slujitorului bisericii în mijlocul lor, îi leagă strâns de adevăratul lor părinte duhovnicesc și-i învață să creadă și să simtă, că toate faptele de seamă ale vieții trebuiesc însoțite de binecuvântarea lui Dumnezeu. —

Și acum iată-ne în situația de a spune, că întâia parte a conferinței s'a terminat. Din cuprinsul acesteia trebuie să reținem neapărat următoarele: baza educației, temelia unei vieți noi, se așează în sufletul tineretului încă în primele zile ale lui. Rolul de îndrumător al preotului se exercită în cadrul familiei, direct asupra copiilor și în organizațiunile anume create pentru ei. Și, în sfârșit, această îndrumare este mai mult incidentală, pregătitoare și prevenitoare.

Dela 7 ani în sus, însă, copiii, toți copiii, pătrund în școala primară. De-acum, se poate spune că preotul este acasă la sine și că activitatea sa are cu adevărat un caracter mai adânc și sistematic. Vreme de 7 ani el poate clădi pe temelia așezată în prima copilărie. Câte două ore de catehizație la o clasă, într-o săptămână, îi stau la dispoziție pentru aceasta. Cât de însemnat este acest fapt o știu toți ceice catehizează în școala primară cu răvnă și cu dragoste. Și ni se vedește din istorie, că datorită cateheților destoinici ai primelor veacuri creștine s'au ridicat generațiile spiritualizate ale martirilor și mucenicilor nenumărați. Să fie oare necesară și azi catehizația sistematică și aprofundată? Toate faptele zilei se pronunță pentru acest lucru. Iar statul, lăsând învățământul religios pe seama preoților, a săvârșit un act cerut de spiritul veacului nostru și a redat Bisericii dreptul ei de învățătoare și îndrumătoare a tineretului — drept suveran, propriu și vecinic. — De altfel, doar pătrunderea preoților în școala de toate gradele mai poate zăgăzui alunecarea tineretului în orbita materialismului sec și găunos. Numai printr'un învățământ religios bine sistematizat, metodic predat și corect aprofundat se poate spera într'o generație cu spirit nou și sănătos. Acest lucru se cade a fi accentuat în fața oricui. Căci realitatea

* FOIȘOARA *

Preotul și îndrumarea tineretului în cadrul diferitelor organizațiuni religioase, culturale și sportive

[Urmare din Nr. 1, și sfârșit]

Tot în această ordine de idei ne revine să facem amintire și de societățile feminine, întemeiate nu de prea multă vreme, și a căror deviză este protecția mamei și a copilului. Clipa de față nu îngăduie o discuție amănunțită asupra acestor instituțiuni. Dar putem spune că rolul preotului s'a dovedit și aici necesar. Căci, mai ales în cuprinsul satelor noastre, membrele acestor organizațiuni au ele înșile nevoie de o îndrumare oarecare. Tinzând la asigurarea unei constituții fizice sănătoase pentru generația care se ridică și știind că trupul robust și frumos este cel mai potrivit templu al moralității neșovăitoare, preotul este în măsură să învețe și să colaboreze alături și în cadrul organizațiunilor sus menționate spre asigurarea, pe seama pruncilor, a acestei comori de sănătate trupească.

Pentru creșterea și îndrumarea opoilor

Lipsa lui, îndeosebi azi, după 17 ani dela unirea neamului, aici în Secuime e mai mare ca orice, întrucât sântem siliți să ne simțim streini, deși, știm bine, că sântem la noi acasă. Și aceasta în parte pe drept, căci iată: într'un centru de plasă, care poartă numele strălucitului patriot și marelui om de stat Ion Gh. Duca, trebuie să aducem laudă lui Dumnezeu, în Dumineci, sărbători și praznice naționale, într'o prea modestă și neîncăpătoare capelă, sală de școală primară, fapt ce-l considerăm că stă sub demnitatea și prestigiul neamului nostru, singur stăpânitor pe aceste cărări, dar silit de împrejurări să existe într'o masă, relativ compactă, de minoritari, cari știți cu ce ochi ne privesc...

Voim să reparăm nedreptățile trecutului și să ne impunem vrednicia noastră românească. De aceea, astăzi, colegi, prieteni, cunoscuți și necunoscuți, oameni înțelecători, Vă rugăm să ne ajutați cu obolul scump al D-Voastră. Și-o facem aceasta cu atât mai vărtos cu cât avem ferma convingere că prin zidirea acestei biserici, într'un punct strategic de români secuizați, se pune în ogașele sale firești opera mare de stat, reromânizarea fraților pierduți — prin readucerea lor la matcă, la biserică mamă de unde au plecat,

Așa vedem începută opera bisericii și a neamului de care sântem conștienți și, la care sântem datori să ne îngeunchem cu orice risc și deasupra oricăror raporturi.

Procedând astfel — sprijiniți de iubirea jertfelnică a fiecăruia dintre copiii acestei Români, — se va afirma, aici în special, toată vitalitatea acestui neam, capabil de cultură, spre care streinii conlocuitori privesc cu neîncredere ilegală.

Cu ajutorul Bunului Dumnezeu sf. locaș l-am ridicat până sub cupole, cu sacrificii și oboseli mari. Cu buna înțelegere a D-Voastră, a tuturor, nădăjduim s'o terminăm în toamna ce vine.

Vă rechemăm la sacrificiu. Nu ne refuzați. Pe cel ce dă de bună voie, Domnul îl iubește, numele său îl va scrie în cartea vieții și-l va răsplăti cu cununa vieții de veci.

Banul D-Voastră este cel al văduvei, din sf. Evanghelie.

Aici pe frontul de luptă el ne va spori, puterile materiale pe lângă cele morale, căci vedem că nu suntem singuri, într'o lucrare ce trebuie s'o înfăptuim.

Răsplătească-Vă Cel de sus gândurile, osteneala și jertfelnicia strămoșească. Biserica Lui Vă va așeza între ctitorii ei fericiți. Neamul Vă va fi adânc recunos cător. Iar noi Vă mulțumim călduros.

Probleme-Recensii-Comentarii

Gheorghe Racoveanu: Viața și nevoițele fericitului Paisie, starețul sfintelor mănăstiri Neamțul și Secul. «Eată acum pe slovă nouă și grai îndreptat, de Gheorghe Racoveanu». Tip. „Episc. Vartolomei”, Râmnicul Vâlci, 1935. Lei 80. — Un vol. de 115 pp. cu stema țării și coperta de Mac Constantinescu.

Cartea, întocmită de G. Racoveanu, tipărește cu litere latine o lucrare dela 1836, încercând să-i îndrepteze și stilul, cum se mărturisește în cuvântul de la murire din fruntea volumului. Dacă am avea alături și tipăritura — astăzi foarte rară — dela anul 1836, am putea mai ușor constata gradul în care tălmăcitorul actual a izbutit în munca sa de „îndreptare a stilului” în tălmăcirea ieromonahului Kiriac, tipărită înainte cu o sută de ani. Se pare însă că noua tipăritură a reușit să păstreze toată frumusețea și puterea limbii noastre din bătrâni, cu mireasma ei bisericăscă.

Starețul Paisie, de origine din Rusia, a trăit 31 de ani în schiturile și mănăstirile moldovene, ducând o viață duhovnicească pilduitoare. A răposat în 1794 în vârstă de 72 ani.

Viața și activitatea sa, „toată curgera vieții fericitului Părintelui nostru”, au scris-o apoi ucenicii lui cei mai aleși, atât în „moldovenește”, cât și în „rusește”. Unul dintre acei ucenici a fost și ieromonahul Kiriac, care și-a scris cartea la Neamțul în 1836.

La sfârșitul volumului se poate citi frumoasa scrisoare a starețului Paisie către Voevodul țării, — după strămutarea dela Secul în mănăstirea Neamțul, — o scrisoare despre care dl prof. N. Iorga spune că ar trebui să fie în mâinile tuturor clericilor noștri.

Câteva note explicative încheie cartea cu îngrijire tipărită în Râmnicul Vâlci. O recomandăm atenționii preoțimii noastre.

Tudor D. Ștefănescu: Epoca lui Augustus, literatura romană în serviciul religiei, dinastiei și naționalismului. Tip. „Biruința” Craiova. F. a. Un volum de 179 pp. Prețul ?

În publicația intermitentă dela Cra-

Orice jertfă, ce o vom publica, Vă rugăm a se trimite către: Of. parohial ort. rom. I. G. Duca.

I. G. Duca, 24 Decembrie 1935.

Preotul **Simion Radu**,
paroh

George Rădulescu,
primpreot, I. G. Duca — Odorhei.

iova [str. Al. Lahovari 160], sub numirea de „Cultura greco-romană în viața românească”, — publicație de care ne-am ocupat în Nr. 6 și 27 din anul 1935, — dl profesor dela Colegiul Național „Carol I”, Tudor D. Ștefănescu, un neobosit luminător al tineretului nostru din licee, ne prezintă noul volum *Epoca lui Augustus*, arătând însemnătatea ei pentru vremea actuală, precum și felul cum epoca împăratului August a fost studiată atât în diferitele țări străine, cât și în țara noastră, în România de ieri și de astăzi.

Nu numai tinerimea școalelor noastre, ci și toți iubitorii clasicismului greco-roman vor găsi în volumul dlui prof. Tudor D. Ștefănescu o bună călăuză, cu numeroase informații despre vechii autori greci și romani, și despre ceice s'au inspirat din opera lor.

Zi de sărbătoare la Hunedoara.

În cetatea istorică a Hunedorei, pe vremuri reședință episcopescă, cu un trecut frumos pentru biserică și neam, s'a făcut instalarea P. C. S. Păr. Nicolae Sucișu ca protopop al Hunedorei.

Energie, mare iubire de muncă, răbdare și stăruință sânt calitățile ce caracterizează pe tânărul apostol urcat pe o treaptă mai înaltă în via Domnului. Astfel, protopopiatul Hunedorei și-a găsit în persoana noului ales un vrednic urmaș al înaintașilor săi, un slujitor care cunoaște bine enoriașii din cele 48 parohii și filii din protopopiat.

În Dumineca din 29 Decembrie 1935, cei 17 mii de credincioși din protopopiatul Hunedorei, au fost reprezentați la solemnitatea instalării iubitului lor părinte sufletesc, prin delegațiuni de mireni în frunte cu preoții lor.

Ceremonia instalării s'a făcut în biserică ortodoxă, în fața unui public numeros, a autorităților și a reprezentanților cultelor.

Se oficiază serviciul divin de către un sobor de 7 preoți.

Răspunsurile liturgice sânt date de corul meseriașilor, înființat de directorul I. Brâncoveanu, de prezent primar, sub conducerea dlui E. Zurălu.

Trimisul I. P. S. Mitropolit Nicolae, pentru consfințirea actului de instalare, este venerabilul consilier arhiepiscopesc Dr. George Proca. P. C. Sa, printr'o instructivă predică, își exprimă bucuria de care e cuprins când le întărește hunedorenii pe îndrumătorul și conducătorul lor spiritual, și adresează noului protopop sfătuiri înțelepte pentru munca nouă ce-l

asteaptă. După acestea se dă citire, prin P. C. S. protopop Dr. Vasile Oana „Singheliei” de întărire date de I. P. S. Sa Mitropolitul Nicolae.

Păr. protopop Nicolae Sucișu, după ce mulțumește I. P. S. Mitropolit pentru încrederea de care a fost învrednicit, își dezvoltă printr'o emoționantă predică, în fața enoriașilor, programul de muncă din viitor, și dându-și seamă de noua sarcină ce și-o ia, promite să fie un bun și conștiincios păstor sufletesc.

C. S. Păr. Gh. Rain, în numele preoților din tract, felicită pe noul protopop.

După serviciul divin, la agapa dela Casinoul uzinelor metalurgice din localitate se rostesc câteva frumoase cuvinte ocazionale.

Urăm părintelui N. Sucișu viață lungă și sănătate, desfășurând rodnică muncă pentru ridicarea protopopiatului nostru și pentru fericirea păstoriților săi. *Coresp.*

„Francmasoneria”, de Corneliu Zasloți. Editura: „Litera” Lugoj. Prețul 10 Lei. — O broșură în care pe 196 pagini autorul, după expunerea unui complex de cauze și împrejurări, mai ales dela război încoace, ridică la suprafață chestia masoneriei, organizația ocultă internațională de origine iudaică, având la activul ei o serie întregă de revoluții și răsturnări sociale, religioase și politice care agită și astăzi viața internă a statelor și a raporturilor lor internaționale.

E surprinzător rolul ce l-a avut masoneria în marile prefaceri europene, în resturnarea tronurilor și regatelor, în propagarea concepției comuniste și în sprijinirea tuturor mișcărilor antinaționale și antireligioase la toate popoarele lumii.

Autorul, în lucrarea de față, face o largă analiză a acestei probleme, privită din punct de vedere național și religios. Prin un bogat material documentar, indicații bibliografice, citate din opere străine și explicații care însoțesc textul, această operă umple un gol simțit în literatura noastră.

O recomand clerului nostru care va avea în ea un îndreptar de valoare în studierea doctrinei masonice în legătură cu mișcările politice și social-religioase ale vremurilor apocaliptice prin care trecem. Va face cunoștință cu cea mai criminală organizație care urmărește: dominațiunea universală a elementului iudaic prin ruina celor mai de seamă așezăminte ale statelor: biserică, școală, familie și armată.

Fiind prețul ei mic, se pot comanda mai multe exemplare deodată, ca să poată intra și în rândurile credincioșilor mai cu carte. *Pr. Iuliu Moldovan*

râte din grija pentru îndrumarea fizică și exegeza biblică. Astfel, tineretul ajunge un element social clar văzător și convins că în creștinism este viața adevărată. Deasemenea, prețuind după cuviință comoara de bunătăți spirituale care o constituie creștinismul, tineretul ajunge să plaseze religia în fruntea tuturor obiectelor de învățământ și, prin aceasta, mai târziu, să facă o distincție clară între lumesc și veșnic. Concepția aceasta aduce, desigur, mult bine în viața individului, ca în a colectivității. Căci e menită să subjughe materia și să recunoască prioritatea spiritului în manifestările fiecărei generații. Iată ce se poate face în epoca școlărității prin sânguința și grija preotului, iată momentul când se pune bază convingerilor religioase și morale de mai târziu. Și, în sfârșit, iată epoca vieții când ni se oferă posibilitatea să pregătim o generație de creștini convinși și luminați!

Dar, ca un adaos la cele de până aci, încrustăm și un neajuns. Iată-l: activitatea îndrumătoare a preoțimii noastre este stânenită chiar atunci când tineretul se află la vârsta critică, vârsta răscruțurilor. Căci din programul multor școli de grad secundar și de nuanță practică, religia lipsește. Locul ei este, adică vrea să fie, suplințit de obiecte zise umanitariste. Sub scutul lor se introduce însă, în sufletul tinerimii umanismul cel mai fals, uma-

nismul lipsit de omenie și internaționalismul disolvant. Acest lucru se poate referi mai ales la învățământul meseriilor și la cel muncitoresc. Rana aceasta se cade operată din bună vreme, ca să nu infecteze tineretul românesc și creștin. Preoțimea poate săvârși cu succes o asemenea operație.

Mulțumindu-ne cu încrustarea acestui neajuns, ne grăbim să trecem la ultima parte a temei. Aici suntem puși în situația de a discuta aplicarea practică a principiilor morale și religioase sădite în sufletul tineretului prin catehizare și rostul îndrumător al preotului față de actualul tineret. Pentru tinerii trecuți de pragul celor 15 ani există o seamă de organizațiuni sportive și religioase în cadrul cărora preotului îi este dat să activeze direct sau indirect. E drept, că și pe seama tineretului din școala primară există organizațiuni sportive, ca „șoimii” și „cercetașii”. Dacă nu ne-am referit nici într'un chip asupra rostului lor și asupra legăturii preotului cu ele, inseamnă că am evitat să ne repețim. Dar despre sport se pot face aceleași considerațiuni, indiferentă fiind vârsta în care se practică.

Dintru început, trebuie să afirmăm că Biserica nu este împotriva sportului. Ea pune mult preț pe îngrijirea fizicului, socotind trupul drept templul sufletului. Insuși Hristos Domnul s'a rostit în acest sens și

chiar El a practicat adevăratul sport. Deasemenea, sf. apostol Pavel, în epistolele sale, amintește deseori sportul din vremea sa și împrumută o mulțime de comparații și asemănări din manifestările sportive ale timpului respectiv, folosindu-le spre concretizarea cât mai fidelă a luptei creștinului întru dobândirea supremei fericiri. Biserica este însă împotriva iraționalului și inumanului din unele categorii de sport. Ea condamnă dezvoltarea fizicului în detrimentul evident al spiritului. Ea se rostește împotriva unui fizic dezvoltat numai din simpla grije pentru a plăcea ție și altora, pentru laudă și pentru a fi folosit apoi în desfrâu. Ea ridică protest împotriva aceluia sport care dezvoltă în om pasiuni animale. Se bucură însă totdeauna când prin sport se urmărește recreația spiritului, dobândirea unor cetățeni sănătoși, vioi, activi, curajoși în fața vieții și harnici în toate. În cazuri de acestea ea asistă organizațiile sportive, le învrednicește cu binecuvântarea sa și și trimite slujitorii să vegheze și îndrume tineretul în cadrul lor.

Astfel de organizațiuni s'au întemeiat în toate țările Europei, și România este pe cale să și le desăvârșască pe ale sale. „Micii șoimi”, Cercetașii, Străjerii, Șoimii și, în sfârșit, Premilitarii, toate sânt izvoarele a tineretului românesc și merg cu sârg spre țintă.

Din programul și din manifestările acestor organizațiuni sportive, neamul și biserică lui, nu au decât ocazia să culeagă rod bun. Căci ele însemnează tot atâtea tipare întru canalizarea entuziasmului tineretului de azi și de mâine și direcționarea naționalismului sănătos al acestuia.

Rolul preotului va fi ușor conturat și în legătură cu aceste organizațiuni. Prin conferințe și predici instructive, tineretul sportiv poate fi învățat să și tempereze ieșirile nefolositoare, se elimine cruzimea din mișcările sale, să asculte cu supunere cuvântul celor mai mari, să facă totul din conștiință și convingere și să păstreze, sub riscul consecințelor extreme, cuvântul dat. Deasemenea, activitatea acestor organizațiuni se cade a fi precedată de slujba religioasă, insuflând astfel tineretului obligația sfântă de-a sta mereu legat de biserică strămoșească.

Este în deobște cunoscut că organizațiunile sportive amintite ceva mai sus — și mai ales instituția Premilitarilor — au izvorât din grija celor mari pentru viitorul țării. Ele ținesc să dea României de mâine o generație nouă, cetățeni desăvârșiți, patrioți convinși, caractere neșovăelnice, oameni sănătoși, disciplinați, bine trăiți și plini de curaj. Ori, Biserica ortodoxă a neamului românesc și-a împletit totdeauna istoria sa cu a patriei. Aceste

Din viața satelor

Realizări îmbucurătoare

O datorie de căpetenie a preotului este să-și îngrijească satul în care Pronia cerească a voit să fie trimis de mai marii săi. Ochiul părintelui sufletește trebuie să vegheze, deopotrivă, asupra tuturor enoriașilor. El trebuie să povățuiască pe cei buni și pe cei răi, să le conducă pașii, să le lumineze calea mai ales în momente grele ale vieții lor pământești și să li-o arate pe cea a celei veșnice.

Munca ce trebuie s'o depună preotul ca adevărat păstor este, fără doar și poate, înzecită. Nu este lucru ușor să convingi pe cel lovit de soarte, să-și poarte crucea cu resemnare, când te gândești, că și preotul însuși luptă cu greul vieții poate mai cumplit decât mulți dintre enoriașii săi.

Există, la marginea de vest a arhidiecezei Ardealului, o comună, Zam, cu locuitori în bună parte foști lucrători de fabrică și plutași pe Murăș. Zic foști, căci în urma evenimentelor din 1918 fabrica fu devastată, iar lucrătorii ei ajunseseră șomeri. Hărțuiți de soarte, au decăzut românii noștri, nu numai din punct de vedere material, ci și moral. Iar faptul că cei din Zam-colonie n'au avut nici biserică a lor, desigur a înrăutățit o situație ce ni-o putem închipui. Așa sunetul jalnic al unui clopot, dintr'o clopotniță stingheră în mijlocul satului, le mai aducea aminte, din când în când, că în aceeași zi, în alte părți, se celebrează sfânta liturghie.

A durat, această stare de lucruri, până acum câțiva ani, când din fericire Zamul primi un preot, în persoana părintelui Adam Lăzărescu și, ca învățător, pe dl Traian Petcu. Acești doi tineri vișoși, și-au dat mână, au adunat în jurul lor pe cei buni, au înfiripat un cor, în jurul căruia s'au strâns din ce în ce mai mulți, membri activi și sprijinitori.

Când părintele Lăzărescu a socotit, că e timpul oportun și cuvântul său nu sună în pustiu, a aruncat ideea ridicării unui lăcaș al Domnului. Cu cinci mii de lei în casa bisericii avu curajul de-a începe ridicarea unei frumoase biserici în comună. Nici cei mai optimiști nu credeau, că acest plan va deveni în curând realitate. Munca neobosită însă a păstorului nostru și mărinimia enoriașilor, readuși pe calea cea bună, au învins orice piedecă — și planul a fost încoronat cu succes.

Odată realizat acest capitol, munca n'a încetat. A trecut pe alt teren. S'a înființat Societatea femeilor ortodoxe, sub prezidenția dnei Eugenia Budiu. Cu ajutorul societății s'a desăvârșit înfrumșetarea bisericii. S'a început apoi opera de asistență socială...

Urmăresc, dela început, aceste sfaturi spre mai bine, și nu-mi vine să cred, că totul s'a înfăptuit într'un timp relativ scurt.

În anul acesta, de pildă, această societate a împărțit ajutoare în valoare de peste 4000 lei la atât de reușita serbare a pomului de Crăciun aranjată la școala primară, dând îmbrăcăminte la 50 de copii. Această sumă nu pare mică, dacă te gândești că a fost adunată într'un sat cu nici o mie de locuitori, dintre cari abia vreo 30 de familii de intelectuali și meseriași. Imi dau perfect de bine seamă cât s'a putut schimba sufletul acestor oameni, cari

surori, Biserica și Patria, pare că s'au legat să lupte prin veacuri în vecinicie. De-aceia soartea lor se confundă. În viitorul fericit al Patriei, Biserica își vede propriul său viitor. Potrivit acestor considerațiuni reale, preoțimea, în cadrul organizațiilor sportive ale țării noastre, are rolul să împreune, în mod corect, naționalismul cu credința creștină. Dacă accentuăm numai acest lucru, e destul pentru a sfărâma tendințele de negarea rolului deosebit de important al slujitorilor bisericii noastre.

În vârful acestor organizațiuni destinate îndrumării tineretului patronează, cu duhul său curat și sfânt, societatea religioasă „Sf. Gheorghe”. Din întemeierea ei se constată că Biserica nu este străină de nuzințele duhovnicești ale tineretului și că le vrea canalizate potrivit celor mai viabile principii moral-religioase. Această organizație este și rămâne a bisericii. De ea se leagă nădejdi de bine și învoire. Numele o dedică în întregime tineretului. Căci muncenicul Gheorghe întručujează entuziasmul curat tineresc, vitejia, spiritul de sacrificiu, abnegația, credința izbăvitoare și triumful binelui împotriva păcatului. Ea ființează în toate parohiile noastre, stă sub oblăduirea

altădată așteptau Crăciunul în crăsmă; — iar acum stau cuminți acasă, așteptând să vie colindătorii din corul neobositului lor dascăl, spre a contribui cu obolul săracilor la ridicarea *Căminului cultural* a căruia temelie s'a și pus...

Tot la activul societății trecem suma de Lei 3100, venit realizat dela serbarea din 29 Decembrie 1935, pentru procurarea de odăjdii funerare.

Un gând mai muncește pe părintele Lăzărescu: ridicarea turnului la biserică, pentru care un prim fond a și fost depus.

Dumnezeu să-i dea putere de muncă, iar celor cari sânt chemați să-l ajute, să le lumineze mintea! I. D.

INFORMAȚIUNI

Manifestări de caracter cultural, prelegeri publice, urmează a se desfășura, zilele acestea, în cetatea tot mai românească a Sibiului. Cetățenii din localitate, precum și din vecinătăți, sânt invitați să încurajeze prin prezența lor — intrarea e liberă! — aceste prelegeri, organizate de comitetele: Desp. Sibiu al „Astrei” și Federația corpului didactic, sub numirea de *«Cursurile universității populare»*.

Cursurile se țin începând din 13 Ianuar până în 30 Martie 1936 în fiecare *Luni* și *Miercuri* între ora 8—9 seara, în sala mare a liceului „Gheorghe Lazăr”. — Programa este următoarea: 1. Cursul religios-moral: 1. Luni, 13 Ianuar 1936: „Graiul profesorilor”, conferință ținută de *Nic. Colan*, rectorul Academiei teologice. Partea artistică se va executa de corul Academiei teologice. — 2. Miercuri, 15 Ianuar: „Idealul național, în care trăiește și activează astăzi neamul românesc”, conferință ținută de *Ioan Dăncilă*, protopop militar. Partea artistică se va executa de corul școlii normale „A. Șaguna”. — 3. Luni, 20 Ianuar: „Iubirea de bine, în lumina faptelor creștinești”, conferință ținută de *Ioan Dragomir*, secretarul „Astrei”, Sibiu. Partea artistică se va executa de elevii școlii primare Nr. 4.

Vor urma apoi cursuri de: igienă, psihologie, științe fizice-naturale, educație, economie, literatură, jurisprudență, geografie și istorie națională.

În ajutorul celor greu încercați de soarte. Pentru infometajii din Basarabia au contribuit, pe colecta Academiei teologice „Andreiane”, Sibiu, următorii: Prot. Nicolae Colan, rector Lei 300; Pr. Dr. N. Neaga, profesor 160 lei; Pr. Dr. N. Popoviciu, profesor 150 lei; Pr. I. Beleuță profesor, Pr. Dr. N. Terchilă profesor, Dr. I. Hradil, Pr. Dr. D. Stăniloae profesor, C. Popa profesor, Pr. M. Neagu, câte 100 lei; dl V. Sămărtineanu 20 lei; studenții Academiei teologice 370 lei. — Societatea Crucea Roșie din România, filiala Sibiu, având de prezidență pe dna Letiția Dr. Bologa și cassieră pe dna Maria Odor, a colectat, până acum, total **Lei 61.030**.

Concert de colinde la Brașov. În seara zilei de 16 Decembrie 1935, a avut loc în sala teatrului „Astra” din Brașov, al VI-lea concert de colinde și câteva de stea, aranjat de corul mixt al bisericii „Sf. Adormire” sub conducerea părintelui prof. *Ioan Brânzea*.

S'au executat 20 colinde, din toate regiunile țării, culese și armonizate de: Gh.

atentă a celei ce a născut-o și trebuie să execute practic directivele bisericii. În cadrul ei, preotul este suveran și personalitatea lui glăsuiește necontestată. Cu membrii ei se organizează șezători religioase, întruniri culturale, asistență socială, serbări naționale, teatru sănătos și chiar manifestații sportive. În modul acesta, preotul are puțința să controleze totul și să îndrume întreagă viața tineretului. Nimic din ceace ar putea fi dăunător credinței ortodoxe și naționalismului sănătos nu-și poate face loc.

„Oastea Domnului”, organizație pentru intensificarea vieții sufletești a credincioșilor de toate vârstele, este și ea de acelaș folos pentru tineret ca și societatea „Sfântul Gheorghe”. Dar numai dacă stă sub supravegherea preotului. A stării mai mult asupra rolului preotului în cadrul ei, ar însemna să repetăm ceace am spus despre Sf. Gheorghe.

Desigur, toate acestea se cad săvârșită în legătură nemijlocită cu casele culturale. Prin numele și prin programul lor, casele culturale sunt chemate chiar să conlucre armonic cu biserica la zămislirea unei români noi. Prin misiunea sa,

Dima, D. Gh. Kiriac, Gh. Cucu, I. Chirescu, T. Brediceanu, N. Prața, R. Ardelean și C. Zamfir. În cadrul programului P. C. Păr. *Gala Galaction*, profesor universitar și scriitor, a vorbit despre „Sfânta seară de Crăciun”.

Munca neobosită depusă de preotul Brânzea în serviciul propagandei religioase, cât și corul disciplinat, a fost răsplătit de publicul asistent ce a ocupat și ultimul loc în sală, cu aplauze îndelungate. —

Cu acelaș program și cu cheltuiala corului s'au aranjat două impresionante manifestații în ziua de 26 Dec. (a II-a zi de Crăciun) în comunele *Ghimbav* și *Codlea*. Părintele Brânzea cu acest prilej a talmăcit credincioșilor „Lumina cunoștinței ce a răsărit lumii în ieslea Betleemului”, iar P. C. preoți Gh. Coman din Ghimbav și Gh. Fl. Preșmearan din Codlea, au mulțumit entuziaștilor coriști cari au înțeles să-și urmeze conducătorul, părăsind familiile și ducând bucuria Nașterii Domnului și altora.

Correspondent.

ȘTIRI LOCALE

Predică în catedrala din Sibiu. Duminecă, 12 Ianuar 1936, va predica părintele *Gh. Secaș*.

Nr. 11.381—1935

Comunicări

Se aduce la cunoștință că erezii după părintele Evloghie Atanasie din Tebea, decedat la 1 Noembrie 1935, — în baza §-ului 5 din regulamentul fondului de ajutoare preoțesc au primit dela Cassa Arhidiecezană din Sibiu, în număr, fără nici o reținere, ajutorul preoțesc de Lei 30.000.

Sibiu, din ședința secției economice a Consiliului arhiepiscopesc dela 19 Decembrie 1935.

Consiliul arhiepiscopesc

Nr. 11.525—1935.

Se aduce la cunoștință că erezii după părintele Longin Goțiu din Brăznic, decedat la 2 Decembrie 1935, în baza § 5 din regulamentul fondului de ajutoare preoțesc au primit dela Cassa Arhidiecezană din Sibiu, în număr fără nici o reținere, ajutorul preoțesc de Lei 50.000.

Sibiu, die ședința secției economice a Consiliului arhiepiscopesc dela 19 Decembrie 1935.

Consiliul arhiepiscopesc

Anunțuri și reclame

Cel mai răspândit ziar care poate fi întrebunțat pentru anunțuri și reclame în cercurile preoțesti din Ardeal, este

Telegraful Român

Anunțuri și reclame se primesc la Administrația ziarului, în Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45.

preotul diriguiește și destinele caselor culturale. Scuturate de orice influență tendențioasă, purificate de literatura bolnavă și mălăeată, în atmosfera lor se poate crește un tineret sănătos.

Iată-ne la sfârșitul conferinței. Din mersul expunerii se poate constata că ea planează în domeniu principal. Conturând rolul preotului în cadrul diferitelor organizațiuni religioase, culturale și sportive, ea subliniază că parohiile noastre își pot asigura o viață nouă, crescând o generație nouă. Această activitate a preoțimii este dictată de pulsul vremii.

Las, cu plăcere în seama celor mai bătrâni și cu mai multă experiență decât mine, să completeze subiectul de față prin fapte de ordin practic.

D. Călugăr

C. preoți să stea

în fruntea mișcării

Oastea Domnului

Publicațiune

Consiliul parohial din Sibiu-Inf. II (Lazaret) publică concurs cu termen de 30 zile pentru facerea planului bisericii în parohie pe terenul destinat spre acest scop.

Forma bisericii și stilul: Crucea ortodoxă, cu cupolă, cu spațiu pentru 600 persoane, cu un foișor, având un turn, eventual două.

Planul va fi însoțit de un deviz în amănunte până la prețul de 1.500.000 lei.

Consiliul acordă două premii, unul de Lei 5000 — al doilea de Lei 3000 — dacă află planurile acceptabile. Intrucât se acceptă un plan din cele intrate, și este aprobat și de Prea Ven. Consiliu arhiepiscopesc să se poată edifica după el fără altă plată, în afară de premiul acordat.

Informațiuni necesare se pot primi dela oficiul parohial ortodox român în fiecare zi dela 11—12 ore a. m. în strada Orfanilor Nr. 6.

În numele consiliului parohial: Pr. Ștefan Morariu.

1—3

Nr. 251—1935 prot.

[46] 3—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei de cl. III-a Cîsnădie, protopopiatul Sibiului, se publică concurs cu termen de 30 zile dela apariție în Telegraful Român.

Retribuțiunile sânt:

1. Întregirea salariului.
2. Stola obișnuită în parohie.
3. 15 jug. fână din ref. agrară.
4. 5 st. lemne, la locuință.

Cererile de concurs prevăzute cu toate documentele necesare se vor înainta în termen oficiului protopopesc Sibiu, în prealabil primind autorizația de candidare dela P. V. Consiliu arhiepiscopesc și, cu încuviințarea oficiului prot. să se prezinte în parohie.

Oficiul protopopesc în înțelegere cu comitetul parohial.

Sibiu la 7 Noembrie 1935.

Emilian Cioran
protopop.

[52] 3—3

Concurs de cântăreț

Biserica ortodoxă română din Baciu-Brașov, publică concurs pentru întregirea postului de cântăreț bisericesc. Consiliul parohial asigură noului cântăreț următoarele venituri:

1. Salar dela biserică 1000 (una mie) Lei lunar, (până la punerea în aplicare a legii bisericii din 1925, când vor fi salarizați și cântăreții din Ardeal de către stat).
2. Veniturile stolare reglementare.
3. Locuință coresponsătoare cu supraedificate în apropierea bisericii.
4. Un stânjin de lemne de foc aduse acasă.

Noul cântăreț va fi obligat să servească, cel puțin utrenia, în fiecare dimineață. Vor fi preferați cei capabili de-a instrui corul tineretului.

Candidații își vor înainta cererile Oficiului parohial din Baciu, până cel mai târziu la 15 Februarie 1936 și se vor prezenta în parohie pentru a-și arăta dexteritatea în cântări.

Cererile candidaților, cari nu au absolvat școala de cântăreți și nu posedă diplomă de cantor — nu vor fi luate în considerare.

Cu aprobarea noastră:

Dr. Iosif Blaga, m. p. Pr. Victor Marin
protopop

Nr. 374/1935

(50) 2—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei vacante de cl. I Boian, din protopopiatul Târnava, prin aceasta se publică concurs cu termen de 30 de zile, dela prima apariție în „Telegraful Român”.

Venitele împreunate cu acest post:

1. Salar dela stat.
2. Sesiune parohială 32 jugăre arător și fână.
3. Casă parohială.
4. Lemne de foc din pădurea foștilor iobagi, de 3 zile de lucru.
5. Stola obișnuită în parohie.

Candidații îndreptățiți își vor trimite cererile de concurs prevăzute cu toate documentele prescise, anexând și autorizația de candidare dela I. P. Sf. Arhiepiscop și Mitropolit, și cu avizul oficiului protopopesc se vor prezenta în parohie și în biserică, unde vor predica și eventual celebra la sfânta liturghie.

Diciosânmartin, 9 Dec. 1935.

Gheorghe Opresan,
protopop.